

Homeles

3

2022-2023

Obsah

Přímo z ředitelny	strana 2-3
Aktuality	strana 4
Ran jak u Verdunu	strana 5
Lunák hnědý	strana 6-7
Rozhovor	strana 8-9
Skautské tradice	strana 10-11
Medovina	strana 12
Historie les. školství	strana 13-14
Dotazník pro prváky	strana 15
Pasování 1.B	strana 16-17
Tajemství čajových lístků	strana 18-21
Recenze	strana 22-23
O čem to asi bude tentokrát?..	strana 24-26
Brigáda na zámku?	strana 27-28
Trocha poezie	strana 29-30
Sranda z lesa	strana 31
Redakce.....	strana 32

Milí čtenáři, s novým rokem 2023 přichází první díl našeho časopisu v tomto roce. Opět nabízíme bohaté čtení z různých oborů. Najdete zde články o výrobě medoviny, luňáku hnědém či vyprávění o zkušenosti s brigádou na zámku. Pro umělce tu tentokrát máme opravdu mnoho básní a pro vtipálky tu opět nesmí chybět pár memes. Práce našich redaktorů v podobě článků jsou doprovázené krásnými kresbami Toma Trnavského. Doufáme, že vás některý ze článků zaujme a že oceníte práci našeho týmu.

Za tým redaktorů
Eliška Hrabcová

Tomáš Trnavský, 3.A

Lesu zdar, milí čtenáři,

držíte v ruce další číslo časopisu v tomto školním roce, v jehož polovině jsme se právě ocitli. První pololetí se svými písemkami, zkoušením a odevzdáváním prací skončilo. Před námi je druhý poločas školního roku. Mezi každoročně školou organizované aktivity v tomto období patří také přijímačky a maturity. Ukončení studia čtvrtých ročníků a zároveň nábor nových studentů do těch prvních. Střídání. A život plyne dál.

A tak je to se vším. Staré se loučí a dělá místo novému. Bilance jsou v takových chvílích naprosto přirozené, snad trochu i očekávané. Letošní čtvrtáci to během těch čtyř let na lesárně neměli jednoduché. V prvním ročníku se trochu poznali na podzim a pak je covid zamkl na téměř dva roky doma. Výuka probíhala přes monitory notebooků a osobní kontakt se spolužáky byl oficiálně nemožný. Přesto všechno, co před ně život v tomto období hledání sama sebe, svého místa ve společnosti a upevňování sociálních vazeb postavil, se s tím dokázali popasovat velmi slušně. Přeji si, aby jim zkouška dospělosti vyšla dle jejich představ, a jelikož štěstí přeje připraveným, doufám, že využijí všechny možnosti pro upevnění svých znalostí. A pak, při samotných zkouškách, budou už v klidu a vše dopadne výborně.

Zájemci o studium u nás měli možnost si přijít prohlédnout školu, jednou v prosinci a v lednu hned dvakrát. Všechny tři soboty byly pečlivě připraveny, kromě již tradičního a fungujícího scénáře na dnech otevřených dveří jsme také nově otevřeli místnost se simulátory a v učebně zoologie předvedli zájemcům praktickou ukázkou práce s různými mikroskopy. V neposlední řadě byla novinkou také beseda se zaměstnavateli. Návštěvníků dnů otevřených dveří bylo dost, tak snad se počty promítnou i do zájmu devátáků a přihlášek ke studiu přijde dostatečné množství.

Škola, to není jen budova, rozvrh, kantoři, žáci. Je to svébytná organická soustava všech jejích částí. Aby vše dobře fungovalo a všichni jsme se zde cítili v bezpečí a pohodě, musíme stále pracovat také na mezilidských vztazích a komunikaci. Studenti jsou jednou skupinou, která má v tomto systému neoddiskutovatelnou pozici. Přestože si myslí, že nemají takové rozhodovací pravomoci jako jiní, mají také své názory, představy či připomínky. V prosinci proběhlo v tomto školním roce první „Setkání s ředitelem“, kde našlo odvahu pět studentů vystoupit z davu a přijít sdělit své postřehy. V této aktivitě chci pokračovat a věřím, že se časem osmělí víc studentů. Vždyť jen vzájemná komunikace nám pomůže dosáhnout společného cíle. Je potřeba mít na paměti, že když je jedna myšlenka vyslovena, ještě není zárukou, že je pochopena tak, jak je míněna.

V závěru se vrátím na začátek dnešního Přímo z ředitelny. Život plyne dál, co se dnes zdá jako nepřekonatelný problém, bude zítra jen vzpomínkou. A když budou ty příjemné vzpomínky převažovat, bude se nám svět zdát pohodovější. Proto přeji všem maturantům, aby se jim všechny zkoušky povedly a aby se strašák jménem Maturita nestal jejich noční můrou.

Ing. Lukáš Kandler
ředitel školy

Stínové divadlo

Ve středu 5. 1. uskutečnil kroužek Lesní pedagogiky pro děti mateřských škol stínové divadlo v arboretu školy. Účast byla hojná. Spolu s dětmi ze školky se přišli podívat i někteří studenti naší školy, a dokonce i zástupci naší partnerské školy z Rakouska. Hned na začátek se slova ujal náš pan učitel Ing. Marek Šuba, alias Dlouhý, Široký a Bystrozraký. Představil sebe a kroužek LESPEdu a před každou pohádkou uvedl malé posluchače do děje. Jako první v pořadí šla naše děvčata s pohádkou o Červené karkulce, kde byla holčička s červenou hučkou zachráněna před zlým vlkem svým tatínkem myslivcem. Následovala pohádka ze 3.C s názvem Hubertova šoulačka, kde myslivec Hubert se svým kamarádem jezevčíkem Brokem zachraňoval srnče ze spárů divočáka. Další na řadě byli hoši z 3.B s dřevorubcem Lubošem, který pokácel strom na chudáka jelena. Luboš ale jelenovi pomohl a vše se v dobré obrátilo. Nesměla chybět ani pohádka o holubovi a perníkové chaloupce. Naši hoši ze 3.A přišli s pohádkou o jelenovi a mlsné lišce. A jako poslední děti mohly vidět legendu o valšovickém vodníkovi, který na svých rybnících lákal děvčata na stužky. Celý večer byl velmi zábavný a myslím si, že děti s rodiči si odnesly jen to nejlepší a večer si užily stejně jako my.

zástupce 3.C

Bruslení v Přerově

Ve středu 25. 1. jsme se vydali na zimní stadion do Přerova, kde jsme se hodlali vyřádit na ledu. Bruslení začínalo v 19:00 a končilo ve 20:00. Celkem nás vyrazilo 7. Odjízďeli jsme v šest hodin od dívčího internátu spolu s paní Sehnalíkovou. Sice jsme na místě byli dříve, ale stihli jsme si koupit vstupenky a mohli jsme vyrazit rovnou na led. Jakmile jsme boty vyměnili za brusle, vkročili jsme na samotný led a na některých byl vidět strach. Našli se i někteří, kteří se cítili jako doma. Bruslení jsme si velice užili a doufáme, že se do Přerova opět vydáme.

Lucie Hlaváčová, 2.A

Vše to začalo jednoho mrazivého lednového rána léta Páně 2023 na Rybářích. Dorazil jsem společně se svými spolužáky na speciální akci, a sice na individuální honičské zkoušky slovenského kopova. Účast na této akci nám byla umožněna díky přístupem našich třídních učitelů a vedení školy. Kolem osmé hodiny ranní dorazil zbytek zúčastněných a významná akce mohla začít. Po slavnostním nástupu, troubení a rozestavění do lečí se začalo.

Zprvu jsem byl plný nadšení a elánu, díky jedné nezapomenutelné postavičce závodčímu Janu Trčkovi, který mě velmi ujišťoval, kolik tu není zvěře. Jenže opak byl pravdou. Po půlhodinovém tichu jsem uslyšel první výstřely. Začal jsem si říkat, vypadá to slibně. Byl to však omyl. Jediné, co se z honu vyklubalo, byl fakt, že se má tepová frekvence jen jednou zvedla, a to když okolo mne běžel ušák. V tu chvíli jsem v rukou držel svou Eriku (zetháčko 124) a tiskl si ji k líci. Už jsem měl namířeno a chtěl vystřelit svými broky 3,5 mm, jenže má mysl mi v tom zabránila. Neboť jsem dával pozor při hodinách myslivosti a vzpomněl si na to, že doba lovu zajíce trvá pouze do prosince. Opřel jsem tedy Eriku o strom a jal se opět čekat. Mé čekání bylo stále marnější a marnější, co na tom, že okolo mne padalo ran jak u Verdunu a má morálka se pohybovala okolo bodu mrazu. Pro trochu zlepšení nálady jsem napsal svému dobrému kamarádovi Honzíkovi. Ale to jsem neměl dělat, protože na mou otázku: „Jak to s tebou vypadá?“ mi s radostí odepsal: „Mám jedno prase a druhé pravděpodobně.“ Rázem jsem si pomyslel: „Asi ti to dnes není souzeno, jako již kolikrát v tvém životě.“

Po této leči následovala ještě jedna. Do té jsem vstupoval s pocitem jisté naděje i z toho hlediska, že mě osobně zaváděl náš drahý pan ředitel Lukáš Kandler. A opět následoval podobný scénář jako v předchozí leči, ran jak u Verdunu, plno hluku a nenaplněné naděje. Sice jsem zahlédl jedno prase, ale tak 200 m ode mě a k tomu na protějším kopci, kde se nacházel ostrostřelec pan učitel Marcel Bena a toho bych opravdu nerad postřelil. Abych to tedy celé shrnul, naháňku jsem si užil, ale ne tak jako někteří mí spolužáci, kteří měli po jednom kusu. A už vůbec ne jako náš milý pan učitel Marcel Bena. Neboť tento hrdina dne ulovil 5 kusů černé a 5 kusů dančí zvěře, za což mu náleží upřímné Lovu zdar.

Adam Onderka, 4.A

Luňák

hnědý

(*Milvus migrans*)

Luňák hnědý je přibližně stejně velký jako káně. V porovnání s luňákem červeným (*Milvus milvus*) má kratší a méně vykrojený ocas. Při kroužení se vykrojení široce roztaženého ocasu téměř ztrácí.

Popis

Rozpětí křídel dosahuje 140 až 160 cm a hmotnost se pohybuje od 750 do 1000 g. Průměrná hmotnost samce je 810 g a samice 850 g. Luňák hnědý je stěhovavý druh, který se u nás zdržuje od dubna až do září. Na zimoviště však často odlétá již v druhé polovině srpna. Oba druhy luňáků jsou obratní letci. Mají delší křídla, proto s oblibou krouží po obloze. Na rozdíl od jiných dravců nemají vole. Luňáci v našich podmínkách plní funkci supů, protože vyhledávají a požírají zdechliny ryb a menších druhů zvířat. Loví méně pohyblivou kořist za nízkého letu, případně během chůze na zemi.

Hnízdění

Luňák hnědý vytváří trvalé páry. Oba partneři v první polovině dubna přilétají na hnízdiště, kterému jsou věrni několik let. Po příletu předvádějí svatební lety ve velkých výškách. Letící luňák se spustí klikatým letem k partnerovi. Oba ptáci se navzájem zaháknou drápy a padají k zemi, otáčejíce se kolem společného těžiště. Nad zemí se uvolní a opět stoupají do výšin. Zabydlují se v nižších polohách, v údolích na okrajích lesů. Hnízdo si staví na vysokých stromech.

Zahnízdí i uprostřed kolonie volavek a kormoránů, přičemž se živí rybami, které vodním ptákům vypadnou při krmení mláďat. Hnízdo vystylají textilem, plasty nebo papírem. Začátkem května samice snese obvykle 2 až 3, výjimečně i 4, červenohnědě skvrnitá vejce s průměrnou hmotností 55 g. Na vejcích sedí pouze samice, samec jí přináší potravu. Mláďata se líhnou po 32 dnech.

Potrava

V terénu vyhledává nejvýše položená stanoviště, jelikož z nich má dobrý výhled. Obvykle jsou to vrcholky vysokých stromů nebo i elektrické sloupy vysokého napětí. Loví v otevřené krajině a při vodních plochách. Složení potravy je podobné jako u luňáka červeného. Zdechliny však požívá častěji, zejména uhynulé ryby, které sbírá z vodní hladiny. Dokáže však ulovit i malé ptáky a savce. V případě nedostatku potravy se živí i obojživelníky a hmyzem.

Rozšíření

Mimo Ameriku je rozšířen na všech světadílech. V Evropě sídlí na místech mimo Skandinávii a Velkou Británii. Dále se vyskytují v celé Asii kromě severní části a Oceánie.

V České republice pravidelně hnízdí v počtu cca 50 párů. Hlavní oblasti výskytu jsou jižní Morava a jižní Čechy. Mimo to přes naše území migrují severnější populace.

Význam

V přírodě je prospěšný odstraňováním mršin. Vzhledem ke způsobu obstarávání potravy je silně ohrožen kladením otrávených návnad.

Lenka Brhelová, 3.B
Fotky poskytla společnost Zayferus

Rozhovor s hasičským psovodem

2. část

V daném čísle přinášíme druhou část rozhovoru s hasičským psovodem.

1. Byla pro psa vypsána nějaká speciální kritéria?

Žádná speciální kritéria nejsou. Kdybych to ulehčil, tak teoreticky může nastoupit i buldok. Můžou to být i malá plemena, jen mají nevýhodu s překonáváním překážek. Pro psa je také lepší dlouhá srst. Při zásahu se psi s krátkou srstí můžou pořezat na rozdíl od dlouhosrstých, těm to srst pouze oholí. Další věcí je mít klidnějšího psa. V sutině musí pracovat s nízkým nosem a to ulítní psi mnohdy nedokážou. Rychlí psi čichají s vysokým nosem a ten je mate. Pes nemusí být papírový, na imzu (instrukčně metodickém zaměstnání - pozn. red.) jsem viděl paní, která měla vořechy. V tomto případě nezáleží, jaký je to pes, ale jaká je výchova. Já osobně bych si psa bez PP nevzal. Není jistota, jestli je zdravý a po letech cvičení se může objevit závažná vada. My chceme, aby pes sloužil aspoň osm až deset let.

2. Jak probíhal výběr psa?

Psa jsem vybíral pečlivě. Vše jsme probírali spolu s naším lektorem, který nám vymýšlí výcviky a cvičení a má na starost celkové přezkoušení psů, tzv. atesty. Prošli jsme hodně plemen. Jediné plemeno, které mi zakázal, je velký černý knírač. Abychom rozšířili naši základnu a neměli jen knírače, vybral jsem si anglického špringršpaněla. Každé plemeno pracuje a reaguje trochu jinak, a proto kde by měl můj pes problém, poslal by se tam kolegův pes, který by situaci vyřešil, a to samé naopak. Nakonec jsme se shodli na tom, že zůstanu u rasy, kterou máme doma a mám s ní zkušenost. Je to myslivecké plemeno, které patří do skupiny slídičů. Jedná se o střední plemeno, velice rychle učenlivé, má dobrý nos a je s ním snadná manipulace.

3. Co jsou to ty „atesty“?

Je to zkouška. Pes musí najít vsutině čtyři lidi. Je na to specializované místo pro výcvik v Mimoni v Čechách, kde je rozbořená stará kasárna a udělané umělé díry, kam se schovávají lidé a pes je musí najít. Při atestech se může stát, že jsou dva lidi v jedné díře. Pes nemusí vyštěkat oba, pokud mu označí 3 díry, tak tam může být i více lidí. Pes neoznačí přesný počet lidí, ale místa, ze kterých vychází pach. Pes musí na sutině používat nízký nos, aby číchal nízké pachy. Pokud atesty pes nesplní napoprvé, tak má ještě dva pokusy. Po nesplněním třetím pokusu pes končí ve službě. Psovod si musí pořídit nového psa a začíná od začátku.

4. Čendu sis vybral, protože se ti líbil?

Volal jsem si s majiteli a konzultoval s nimi, jakou povahu psa potřebuji a k čemu ho potřebuji. ASS patří do skupin loveckých slídičů, kteří jsou rozšíření mezi myslivci a mají své oficiální stránky, kde jsou vedené všechny chovatelské stanice a blížící se vrhy. S majiteli jsem probíral rodokmeny, chování psů a nakonec jsem si vybral chovnou stanici od Jakubského rybníka. Ve vrhu bylo devět štěňat a z toho dva psi. Majitelka měla již zkušenost s takovým odběrem a věděla, jaké štěně je vhodné. Pes by měl být samostatný. Zkouší se to tak, když fena kojí, odebere se stěně a musí si dojít zpátky v klidu k struku, což Čenda splnil, ale druhý pes vyváděl. Další, co mi paní majitelka posílala, jak se choval venku v bouřce. Opět byl úplně v klidu, takže volba byla jasná.

5. Proč sis vybral psa, a ne fenu?

Tak věc, jestli psa, nebo fenu, jsme taky řešili s lektorem. Psi jsou poddanější na rozdíl od fen, plus psi nehárají a při rozšíření rodokmenu nemůže fena pracovat. Jinak máme v rotě dvě feny.

6. Platil sis psa ze svého?

Ano, psa jsem si musel koupit za své. Po splnění atestů a podepsání smlouvy s útvarem mám nárok na peníze na žrádlo.

Skautské tradice

Zdravím vás, milí čtenáři. Vítám vás už potřetí u svého povídání o skautingu, dnes bych se rád pozastavil u skautských tradic, zvyklostí, symbolů a rituálů.

Jedním z těchto zvyků je podání ruky, nejedná se zde o obyčejné podání ruky. Skauti si totiž podávají levou ruku namísto pravé a k tomu při podání ruky jakoby zapletou do sebe malíčky (špatně se to vysvětluje). To má samozřejmě svůj význam, levá ruka se podává z několika důvodů. Zprv je blíž k srdci, zadruhé je podání levé ruky vyjádření důvěry člověku, kterému ruku podáváme. Důvod je ten, že ve středověku, když si bojovníci podávali ruce, v pravé ruce měli meč a v levé štít. Takže podání levé je něco, jako kdybyste řekli: "Věřím ti, a proto nemusím mít štít." A zatřetí je to zvyk, který se Robert Baden Powell naučil v Africe od domorodců.

Další tradicí a zároveň dalším pozdravem je salutování, opět se liší od své klasické podoby. Jedná se o gesto ruky, při kterém překryjete malíček palcem a vztyčíte ukazováček, prostředníček a prsteníček. Tři vztyčené prsty značí 3 skautské principy neboli služby (služba bližnímu, sobě a nejvyšší pravdě a lásce [Bohu]) a překrytý malíček palcem symbolizuje to, že větší kryje a chrání mladšího. Ovšem stejně jak v armádě se salutovat smí pouze, když máte pokrývku hlavy, pokud ne, tak dané gesto pouze ukážete. Zmíněný pohyb ruky se používá při vztyčování vlajky a při přísahání na vlajku během skautského slibu.

Nejdůležitějším skautským zvykem je skládání skautského slibu, který zní:

***Slibuju na svou čest, jak dovedu nejlépe,
sloužit nejvyšší pravdě a lásce věrně v každé době,
plnit povinnosti vlastní a zachovávat zákony skautské.
Duší i tělem být připraven pomáhat vlasti i bližním.
(K tomu mi dopomáhej Bůh.)***

Slib se skládá kolem třináctého roku života a rituál okolo něj je v každém oddíle trochu jiný. Někde se slibuje na nástupu, někde při západu slunce a třeba u nás se slibuje v noci před slibovým ohněm a přísahá se na vlajku a jen před pár členy oddílu. Po složení slibu člověk obdrží slibový odznak, který má podobu skautské lilie.

I ona skautská lilie má svůj význam, symbolizuje čistotu a čest. Zároveň byla dřív používána jako směrová růžice na mapě, což znamená, že skaut jde vždy přímou cestou a neobchází obtíže, ale řeší je. Tři listy lilie mají stejný význam jako tři vztyčené prsty během salutování. V Česku se k lilii přidává i chodský pes, který znázorňuje vlastenectví a obranu vlasti.

Další skautskou tradicí je skautský kroj, ale pokud bych vám ho měl celý popsat, má tento článek tak o stránku navíc. Takže to zkrátím na to, že vychází z vojenských košilí a většinou se k němu nosí hnědý šátek.

A asi poslední věcí, o které se zmíním, je svatý Jiří, patron všech skautů. O svatém Jiří je vyprávěno několik legend. Nejznámější z nich je ovšem ta o přemožení draka. Krom skautů je Jiří ještě patronem Anglie, vojáků, rytířů, rolníků a chrání před pokušením a válečným nebezpečím. Svátek svatého Jiří se slaví 24. dubna. Tento den je zároveň i mezinárodním dnem skautů a většina skautů ctí zmíněné datum ve skautském kroji nebo alespoň s krojovým šátkem.

Tak a to by bylo opět vše, doufám, že jste se něco zajímavého dozvěděli, a budu se těšit příště.

Brey, 1.B

Brey, 1.B

Medovina je medový nápoj, který byl oblíben již ve středověku. Dělí se na několik druhů, mohou být vyrobené za pomoci kvasinek, anebo medového vína.

Medovině vyrobené za použití medového vína, do které se přidává pyl a ředí se ovocnou šťávou, se různí chuť podle druhu šťávy. Většinou se používá hroznová nebo rybízová. Medovinu připravujeme v poměru 10 l vody ku 2,6 kg medu a $\frac{1}{6}$ moštu z výsledného množství.

Recept:

Připravte si hrozny/rybíz, které rozmačkejte a nechte kvasit. Když je šťáva zkvašená, přichystejte si směs 10 l vody a 2,6 kg medu. Abyste zničili mikroby, zahřejte směs na $\frac{1}{4}$ hodiny na 75 °C. Pak ji nechte vychladnout na 20 °C. Nalijte ovocný i medový mošt do sudu. Směs dobře promíchejte a nechte několik dnů kvasit. Přidávejte směs ve stejném množství a operaci opakujte, dokud se sud nezaplní. Čekáme rok a můžeme ochutnat.

Tereza Šusterová, 2.A

*H*istorie lesnického školství v letech 1896 - 1939

V prvním díle jsme se zaměřili na úplné začátky moravského lesnického vzdělávání. Z Úsova se škola přesunula na hrad Sovinec a poté vyhrálo město Hranice soutěž o nový domov lesárny.

Nyní se ponoříme do doby, kdy všechno začalo právě zde, v Hranicích. Nová důstojná budova v novorenesančním stylu byla postavena místními staviteli Aloisem Jamborem a Františkem Andersem. Slavnostní otevření školy proběhlo 12. října 1896. Ředitelem se stal lesní rada Dr. Hermann Reuss. V roce 1917 jej vystřídal Gustav Merker, který ji vedl do roku 1920.

Škola byla německá. Vyučovacím jazykem byla zákonitě němčina. Na školu byli přednostně přijímáni uchazeči německé národnosti. Zhruba třetinový podíl žáků české národnosti neodpovídal národnostní struktuře Moravy a Slezska. Učební plán byl rozšířen na tři roky s prohloubením studia odborných i všeobecných předmětů.

Nově byla zavedena výuka vyšší matematiky, mechaniky, chemické technologie dříví, všeobecné zoologie, rostlinné patologie, nauky o stanovišti, dějin a literatury lesnických věd. Vedle tříletého studia začala také výuka na jednoleté nižší škole lesnické, tzv. revírnické škole. První světová válka a vznik České republiky se odrazil i ve fungování školy.

Hranická škola byla spojena se školou, která vznikla v roce 1907 v Jemnici (okres Třebíč). Vyučovacím jazykem v jemnické škole se stala čeština. Mezi jinými významnými odborníky na ní vyučoval také spisovatel Jan Vrba.

Rozhodnutí, co se dvěma moravskými školami, které vyučují lesnictví, nebylo jednoduché. Variant se svými početnými příznivci bylo několik a všichni si stáli za svým názorem, že zrovna ten jejich způsob řešení je nejlepší. Nakonec byla jemnická škola přeložena do Hranic, kam přešel učitelský sbor i se studenty. Vznikla tak státní vyšší lesnická škola se čtyřletým studijním oborem s moderním obsahem

výuky, který navazoval na to dobré z tradic obou dřívějších škol. V roce 1920 se stal prvním českým ředitelem František Matějka. Podařilo se mu vybudovat kvalitní pedagogický sbor, značně rozšířil arboretum a připojil ke škole polesí Valšovice (tehdy Paršovice). To se tak stalo zelenou učebnou, ve které žáci do dnešních časů získávají všestrannou praxi pro jejich budoucí povolání. Školní polesí o výměře zhruba 1000 ha získala škola odkoupením z velkostatku Althanů z Lipníka nad Bečvou.

Ve třicátých letech byl v sousedství školní budovy postaven učitelský dům s byty pro učitele, zaměstnance školy a s menzou. Absolventi byli v praxi zařazováni do funkce polesných, správních zaměstnanců úřadů, případně správců menších lesních majetků. Nižší lesnické funkce byly obsazovány absolventy hájenských škol. Pokračování příště.

Na základě historických textů a dostupných materiálů zpracovala Ing. Helena Drozdová.

Ředitelé lesnické školy v období 1896–1939:

1896–1917 Dr. Hermann Reuss (Hranice)

1917–1920 Gustav Merker (Hranice)

1907–1914 Antonín Michálek (Jemnice)

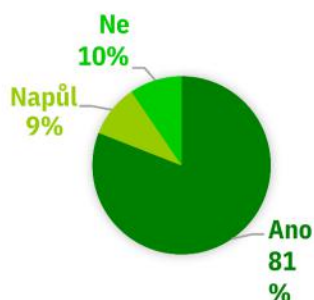
1914–1920 Dr. ing. Karel Šiman (Jemnice)

1920–1939 František Matějka (Hranice)

Dotazník pro prváky

První pololetí uteklo jako voda, a tak jsme se našich prváků zeptali na pár otázek a vybrali jsme pár odpovědí.

1) Splnila naše škola tvoje očekávání?

2) Jaký je tvůj oblíbený učitel?

3) Jaký předmět bys uvítal/a navíc v 1. ročníku?

- Ruský jazyk
- Zoologie
- Dějepis
- Praxe a němčina
- Myslivost
- Nic bych neměnil

4) Co tě na tuhle školu přivedlo?

- Můj mozek.
- Její pověst.
- To, že mám ráda přírodu, les, myslivost a prostě jsem cítila, že by mě tohle mohlo bavit a chtěla bych dělat v tomhle oboru.
- Na doporučení studenta.
- Instagram.
- Lásky k zvířatům a přírodě.

5) Co bys na škole změnil/a ?

- Více praxí v prvním ročníku.
- Postavil bych větší jídelnu.
- Více vybavení do posilovny Jungmannova.
- Nic, všechno cajk.
- Více odborných předmětů v prváku.
- Zrušil bych fyziku.

6) Co vtipného se ti na škole stalo?

- Rozbila jsem si hubu s kafem na schodech.
- Hodiny s paní učitelkou Dobešovou.
- Nobe zahajloval.
- Zaspal jsem pipky.
- Málem jsme udusili paní učitelku Strakovou.
- Řekl jsem učiteli: "Čau."

Všechno to začalo 1. září 2022, když jsme nastoupili do prvního ročníku na Střední lesnické škole. Pan učitel Kudláček nás seznámil, jak to tu chodí, a řekl nám, že v lednu budeme pasování do stavu lesnického. Všichni jsme z toho byli nadšení a těšili se. Rychle jsme se spřátelili a jako kolektiv jsme si výborně sedli.

Dny plynuly a my si začali zvykat, jak to chodí na lesárně. Byly před námi první praxe, které dopadly úžasně. Byla tam sranda a naučili jsme se spoustu nových věcí. Od bourání oplocenek až po vyžínání a výsek nežádoucích dřevin. Po praxích nás čekal návrat do školy. A začalo to. Spoustu nového, odborného učiva a latinských názvů v biologii. Seznámili jsme se se spoustou nových učitelů a jejich stylem učení. Čas plynul rychleji a rychleji a byly tu Vánoce. Pan učitel Kudláček nám řekl, že pasování je 27. ledna a že bychom si měli shánět uniformy. Popřál nám veselé Vánoce a šli jsme domů.

Po Vánocích jsme se vrátili do školy a pasování se blížilo. V trubačích jsme začali nacvičovat skladby, které se tam měly hrát. Všichni jsme se těšili, že budeme oficiálně lesníci. Pasování už bylo blízko a pan učitel Kudláček nám řekl, že se to musí o týden posunout kvůli prezidentským volbám. Takže nový termín byl čtvrtek 2.2. 2023.

Nastal ten týden a nervozita stoupala. Čtvrtek byl blíž a blíž a my byli všichni natěšení a nervozita byla veliká. A je to tu. Den D nastal. Ve čtvrtek ráno jsme šli na 7:00 do školy a předali jsme si s panem učitelem Kudláčkem pololetní vysvědčení. Dále nám řekl, že v průběhu vyučování budeme mít nácvik společně s panem učitelem Bartošem. Skončila hodina a my jsme šli do dalších hodin. Před matematikou k nám do třídy došel pan učitel Kudláček a řekl: "Děcka, jdeme na nácvik." Došli jsme do auly, kde nám pan učitel Bartoš řekl, jak celé pasování bude probíhat a co a jak máme udělat. Poté, co jsme se dozvěděli všechny potřebné informace, jsme si ještě zkusili klekání na špalek. Po nácviku jsme se vrátili do třídy, kde nás čekala poslední hodina.

Tomáš Trnavský 3.A

Skončilo vyučování a my jsme se šli nachystat a převléct do uniforem na intr. Ve 14:30 jsme se opět všichni setkali ve škole před aulou, nachystaní a oblečení. Rodiče začali chodit do auly a chytat si místa k sezení.

Odbila 15. hodina a šlo se na věc. Do auly jsme nastoupili jako první my, trubači, a dále šla ostatní děcka. Začala si sedat na svá místa a jeden z učitelů nám dal pokyn, abychom zatroubili úvodní skladbu *Vítáme vás*. Ve chvíli našeho troubení vešli do auly pan ředitel Kandler, místostarosta Hranic a paní z úřadu školství. Dotroubili jsme a pan učitel Bartoš přivítal rodiče a nás studenty. Pasování začalo. Pan učitel Kudláček začal svým projevem obhajovat, proč bychom měli být pasováni, a hned poté pan učitel Skotnica vystoupil s řečí, proč bychom pasování být neměli. Všichni jsme se mimo jiné pobavili nad větou: „O přestávkách nepřezutí za bránou debatují tak usilovně, až se jim od úst kouří.“

Po řeči pana Skotnici se pan učitel Bartoš poradil s oběma vyučujícími, jestli tedy pasováni budeme, nebo ne. Rozhodli se pro *ano*. Pak jsme byli abecedně vyvoláváni a pan učitel Podhorný nás jednoho po druhém *tesákem* pasoval do stavu lesnického. Následovaly krátké projevy pana ředitele a pana místostarosty. Pan učitel Bartoš nás přivítal do stavu lesnického a rodičům a dalším hostům poděkoval, že dorazili. Jako trubači jsme dostali pokyn k tomu, abychom zatroubili skladbu *Konopiště*. Slavnostní ceremoniál skončil a přišel čas pro naše třídní focení. Všichni jsme se pak rozešli domů se svými rodinami a pasovacím listem v ruce.

Nicol Mahdalová, 1.B

Dnes se budeme bavit o Japonsku. Řekneme si o japonských konvičkách, čajích i o tradičním obřadě. V osmém století se čaj poprvé dostal do Japonska, nejprve jako exotický nápoj a poté ve 12. století přivezl semena šlechtěného čajovníku Mjóan Eisai, zakladatel buddhistické zenové školy. Čaj popíjeli především buddhističtí mniši, hlavně pro jeho povzbuzující účinky, které pomáhaly udržovat koncentraci a bdělou mysl během meditace.

Legenda o vzniku čaje

Někdy kolem roku 519 př. n. l. se v Japonsku objevil barbar s červenými vousy. Přišel ze západu (odkud není známo), posadil se ke zdi a začal meditovat. V určitém okamžiku usnul a po probuzení se na sebe naštvál, uříznul si oční víčka a hodil je na zem. Proč? Aby právě už nikdy neusnul při meditaci. Právě z těchto víček vyrostl čajový keř. A buddhistickým mnichům bylo doporučeno pít čaj během meditací a obřadů, aby nespali.

Od 15. století se v Japonsku udržuje tradice čajového obřadu, který byl převzat také z Číny, kde v té době tato forma přípravy čaje již upadala. Složitý rituál má jasně předepsaná pravidla, úkony, které je třeba dodržet. Proniknout do něj je velké umění, které zvládají čajoví mistři až po mnoha letech. Používá se k němu speciální čajové náčiní.

Většina čaje se v Japonsku pěstuje na území a ostrovech jižně od Tokia. Vyrábí se zde výhradně zelený čaj, jehož metoda sušení je odlišná od čínské. Číňané neutralizují oxidační enzymy teplem (např. na horkých pánvích), ale Japonci používají horkou páru. Délka a intenzita napaření určuje výsledný vzhled a chuť čaje. Poté probíhá dosušování, čištění a třídění.

Čajový ceremoniál

Ceremoniál je ve své podstatě velmi formální příprava čaje, která má vést k té nejlepší chuti připravovaného nápoje. Ceremoniál sahá hluboko do japonské historie a jeho cílem je propojit všech pět smyslů a dosáhnout harmonie. Minulost čajových obřadů sahá až do 12. století, kde mniši během přípravy meditovali. V současnosti se čajové rituály provádějí spíše pro zábavu a neodmyslitelně patří k Japonskému kulturnímu dědictví. Nadšení turisté absolvují čajové rituály pod vedením zkušených hostitelů, aby mohli blíže pochopit japonskou tradiční kulturu. Čajový ceremoniál či obřad je velmi obsáhlé téma a rád bych se mu pověnoval trochu více v některém z dalších čísel. Půjde např. nejen o obřad japonský, ale i čínský, nepálský, korejský a indický. K obřadům patří i příjemná muzika či melodie - zde naskenujte a poslechněte si:

Konvičky

Japonsko jako každá země, která produkuje čaj, má svou vlastní a unikátní kulturu a tyto konvičky patří právě mezi japonské bohatství.

Kyusu

Kyusu je typická japonská konvička s výrazným bočním uchem (jako držák), určená pro přípravu zeleného čaje. Slovo *kyusu* znamená „hrnec“ nebo „konvice“, a proto lze v Japonsku pod stejným názvem nalézt mnoho nádob určených k přípravě čaje. Tato konvička je určena především pro tyto druhy: kukicha, hojicha, genmaicha, sencha a bancha.

Úchop:

Houhin

Dokonce i v japonských domácnostech se tato konvička vyskytuje jen výjimečně. Na první pohled může vypadat jako umělecký předmět nebo sběratelský kousek, ale jedná se o skutečně profesionální čajové nádoby. V doslovném překladu *houhin* znamená "láhev na poklady", což prozrazuje její hlavní účel: vaření vysoce kvalitních čajů, jako jsou Gyokuro, Sencha a Tencha.

Úchop:

Shiboridashi

Jedná se o nádobu, která je bez rukojeti a je zhruba ve velikosti dlaně. Byla přizpůsobena na pomalé vaření při nízkých teplotách. *Shiboridashi* v doslovném překladu znamená „vymačkávat“, proto je *shiboridashi* známé především tím, že vymačkává přirozeně párou chuť (umami) z odstíněných japonských čajů. Postup vymačkávání - používá se malá dávka vody, kterou všechnu nasáknou lístky, a díky pokličce se lístky stlačí dolů a vyteče čaj právě s vysokým obsahem L-theaninu. Používá se především na druh Gyokuro.

Úchop:

Čaje

V Japonsku se především vyrábějí zelené čaje, černý nebo bílý čaj není u Japonců v oblibě. Japonci vyrobí ročně okolo 100 tisíc tun čaje, mají ale také vysokou spotřebu, vypijí 98 % produkce, do vývozu se tak dostanou necelé 2 %.

Shrnutí: zavadnutí - napaření - tvarování - sušení =zelený čaj.

Účinky čaje

Pokud shrnu pozitivní účinky látek obsažených v zeleném čaji, dostaneme následující výčet: zvyšuje bdělost a koncentraci díky látce theofylin; redukuje stres a má relaxační účinky díky aminokyselině L-theanin (dle japonských studií); snižuje cukr v krvi pomocí obsažených polyfenolů; pomocí antioxidantů dochází k redukci volných radikálů a tím může zabraňovat rakovinovému bujení; obsažený chlorofyl působí při krvetvorbě, má antibakteriální a protizánětlivé účinky

Menší poznatky napříč časem

Lékař Chang Hua přidává: „Ten, kdo pije zelený čaj, žije déle, je zdravý a vitální.“ Dr. Nicolas Direks z Nizozemí pak v roce 1641 uvádí: „Pití zeleného čaje pomáhá lidem zbavit se bolesti a utrpení. Čaj přináší energii, podporuje činnost mozku.“ Proč právě Japonci žijí déle než lidé z jiných zemí? Možná právě proto, že zelený čaj konzumují pravidelně. Označují jej zároveň přídomkem „filozof mezi nápoji“. Teď si konečně řekneme něco o japonských typech čajů.

Sencha

Sencha je nejpopulárnější čaj v Japonsku, tvoří až 80 % veškeré nabídky; *sencha* je sice trochu dražší, ale zato výrobek je kvalitní a velmi chutný. Pije se jak za studena, tak i za tepla. Tvaruje se do malých jehliček. Má velmi specifickou svěží chuť – nasládlá, jemně svíravá, a má malý nádech mořských řas až jemně rybiný. Vůně *senchy* je specifická a nedá se ani popsat slovně, ale někteří tvrdí, že tam cítí vůni čerstvě posečené trávy. Barva nálevu je zelenavě zlatá. Obsah kofeinu je vysoký.

Hojicha

Hojicha (hódžiča) Je odlišný od ostatních japonských zelených čajů tím, že kromě napařování je také následně pražený v porcelánovém hrnci nad dřevěným uhlím. Čaj je pražen při vysoké teplotě, následkem toho se barva lístků mění ze zelené na načervenalé hnědou barvu. Tento postup byl poprvé předveden v Kjótu. Jeho oblíbenost přetrvává dodnes. Čaj má dřevitou až kávovou chuť a tím, že se opražil, tak se i lehce podobá oolongu. Barva nálevu je hnědočervená. Obsah kofeinu je nízký.

Kukicha

Pod rákosovými sítěmi, na úpatí stále aktivní sopky, na ostrově se subtropickým klimatem... *Kukicha (kukiča)* - to nejsou klasické čajové lístky, jak je ode mě znáte, ale do tohoto druhu patří stonky, stébla a větvičky, tohle tomuto čaji dodává krémovou sladkost, lehkou ořechovost a příjemnou hořkost. Světle zelená je barva nálevu. Takhle bych ji ohodnotil já. Obsah kofeinu je střední.

Banča

Banča (banča, překlad: běžný čaj) je jemná, osvěžující a čistá jako potůček tajícího sněhu, který pramení v japonských horách a pokračuje údolím plným rozkvetlých sakur. Má svěží lehce trávovou chuť s horskými bylinkami a nádechem ovoce. Je to skvělý čaj na přípravu ledových čajů. Má lehce světlý zelený nálev. Obsah kofeinu je nízký.

Genmaicha

Genmaicha (genmajča) je takzvaný popcornový čaj, protože je to čaj smíchaný s opraženou rýží (v poměru 1:1 čaj *sencha* nebo *bancha*) a při pražení rýže právě některá zrníčka praskají jako popcorn v mikrovlnné troubě. Tento čaj pila původně chudá vrstva Japonců, protože rýže působila jako jistá „výplň“, která snižovala cenu čaje. Z tohoto důvodu byl znám jako lidový čaj. Dnes už ho pije každá společenská vrstva a je považován za kulturní památku Japonska. Nálev je světle zelenožlutý. Chuť je jemná a lehce travnatá, doplněná oříškovým nádechem a jemnou chutí té zmiňované pražené rýže. Obsah kofeinu je nízký.

Děkuji za to, že jste si můj článek přečetli, vím, že je toho textu trochu více... Příště zůstaneme stále u Japonska. Budeme se bavit o jedněch z nejzajímavějších druhů japonského čaje, kterými jsou čaje zastíněné (*gyokuro, tencha, matcha*), Co je to zastíněný čaj, se dozvíte příště.

Matyáš Červinka, 1.B

Recenze

Některé knihy prostě zfilmovat nejdou... Začátkem září roku 2022 vyšla na streamovacím kanálu Prime Amazon novinka od amerických tvůrců – **Pán prstenů: Prsteny moci**. Z názvu vyplývá, že zde bude jistá spojitost s Pánem Prstenů a Hobitem od režiséra Jacksona a s jejich knižními předlohami od J. R. R. Tolkiena. Předlohou pro Prsteny moci je **Silmarillion**. Silmarillion je kniha, která odhaluje tajemství vzniku celého fiktivního Tolkienova světa. Je to v podstatě taková tolkienovská bible a docela podobně i jako Bible začíná.

Dílo popisuje příchod jediného boha Ilúvátara, ztělesnění jeho myšlenek na „podbozích“ - služebnících a samozřejmě vytvoření Ardy neboli Země (Středozem je jen její malou součástí). Popisuje také probuzení elfů, trpaslíků a lidí (ovšem původ hobitů v knize nikde není uveden – je to takové malé autorovo tajemství). Zkrátka dílo je podkladem celé Tolkienovy mytologie. Číst tuto knihu není snadné, protože obsahuje mnoho jmen a pojmů a bez vysvětlivek, rodokmenů a mapy se horkotěžko čtenář orientuje. Ale zpět k hlavnímu tématu. Seriál zachycuje až závěrečnou část Silmarillionu, a to dobu, kdy se po dlouhé době míru ve Středozemi probouzí zlo v podobě Saurona, (druhého) temného pána. Píši sice závěrečnou, ale toto celé probíhá tisíce let před *Hobitem*. Děj první série přibližuje postavu Galadriel, urozené elfské válečnice, a její dobrodružství. Dějová linka nás také zavede do Eregionu a Morii, kde se objevil nový neznámý kov mithril (Bilbo a po něm i Frodo z něj měli vyrobenou kroužkovou košili). Seriál taky ukáže působení skřetů v Jižních krajích a jejich následnou přeměnu na zemi Mordor (místo, kde vznikl a zanikl *Jeden Prsten*).

Teď k vlastnímu hodnocení. Seriál jsem si oblíbil a určitě se budu těšit na další série, pokud přijdou, avšak toto dílo má také své dost velké mínusy. Některé informace naprosto nekorespondují s předlohou, například že Galadriel pobývala v Númenoru. Některé postavy si tvůrci seriálu vymysleli. A teď jedna velmi kontroverzní záležitost – barva pleti některých hrdinů. Tolkien ve svých dílech uvedl sice i lid tmavé pleti, ale ten žije daleko od míst, kde se seriál odehrává, takže vzhled určitých postav je zcela v rozporu se *Silmarillionem*, protože všichni elfové i trpaslíci jsou běloši. Samozřejmě proti tomu nic nemám, ale je to odchylka od originálu. Nejvíce mých plusových bodů seriál získal za ztvárnění skřetů. Nejsou vytvořeni počítačem jako v *Hobitovi*, ale jsou hraní komparzisty podobně jako v *Pánovi prstenů*.

Na závěr: není to špatný seriál a určitě má cenu se na něj podívat, jestli jste fanoušky Tolkienova světa, ale nebral bych informace a fakta z něj nijak směrodatně a spíše bych si přečetl knihu, protože obsahuje rozsáhlejší souvislosti a vysvětlení než filmová adaptace.

Martin Novotný, 3.B

čem to asi bude tentokrát (3)

Jak jsem už lehce nastínil v minulém díle, tento článek bude o spojování kůže, to znamená o sešívání. Pracovní postup a nářadí na šití jsem přiblížil minule, ale i tak je připomenou. Budeme potřebovat :

- odpichovadlo (obr. 1),
- drážkovač,
- děrovací vidlici,
- palici,
- kulaté šídlo,
- tupé jehly (obr. 2),
- nůž,
- nit,
- vosk.

Odpichovadlem si vyznačím linii švu tak, že si naberu vzdálenost švu od okraje usně (1x – 1,5x její tloušťka). Já osobně odpichovadlo nemám, tak jeho funkci dostatečně zastoupí dobré kružítko. Dále drážkovačem vytvořím drážku, do které se šev zapustí (do drážky se usadí nit, takže bude ve stejné úrovni jako povrch usně a nebude tak vytavena přílišnému opotřebení). Následně děrovací vidlicí a palicí vyrazím otvory na šití a šev je nachystaný. Děrovacích vidlic je spousta a rozlišují se počtem hrotů, šířkou hrotů, profilem hrotu a hlavně vzdáleností hrotů od sebe. Pro práci využívám ploché děrovací vidlice s horizontální orientací, ale nejlepší ze všeho je postavení hrotů „za dvacet dvě“- čili lehce pootočené (takové postavení je pro pevnost kůže nejlepší a taky to vypadá dobře).

Nejprve ze všeho si musíme připravit nit. Doporučená délka nitě je 4 – 5x délka švu. Nit je z výroby většinou už navoskovaná, nicméně i tak ji pro delší trvanlivost a menší tření při protahování navoskujeme – do jedné ruky chytíme nit, do druhé kousek včelího vosku, palcem druhé ruky přitlačíme nit k vosku a první rukou zatáhneme. Opakujeme několikrát, pak protáhneme nit mezi prsty, aby se vosk zatavil do nitě, a nit je připravená.

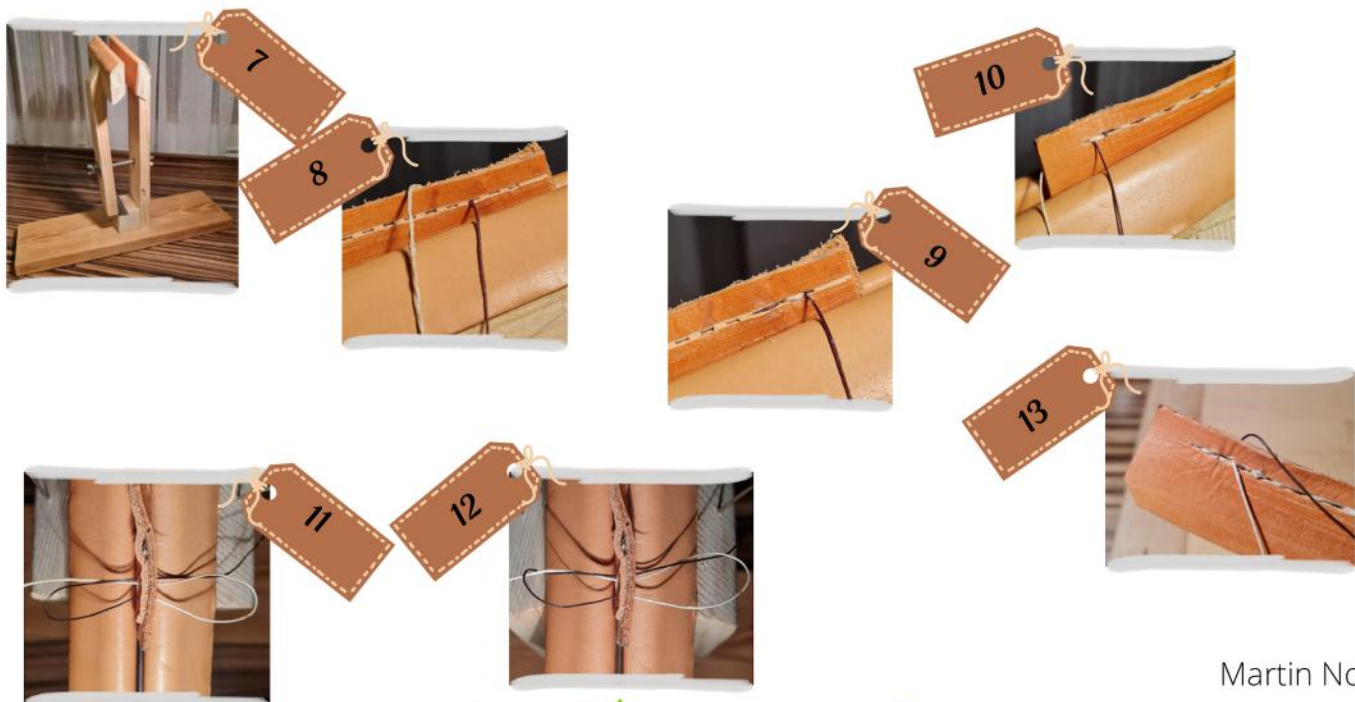
Teď musíme navléknout jehly (množné číslo, protože se při šití kůže používají 2 jehly). Nit nejprve zařízneme nožem tak, aby byly konce špičaté. Potom odměříme od jednoho konce 3 prsty (cca 5 cm) a zde nit rozpleteme a mezi vlákna vložíme první jehlu (obr. 3). Od prvního rozpletení uděláme po asi 1 cm ještě jedno nebo dvě další rozpletení a protáhneme jimi jehlu, ale jehla se musí dotýkat ve všech bodech nitě (obr. 4). Následně volný konec (těch 5 cm) provlečeme okem jehly (obr. 5) a jehlu znovu protáhneme rozpleteními, tentokrát úplně. Výsledkem je pevné spojení jehly a nitě (obr. 6). Druhý konec si takto taky nachystáme.

Šev a jehly s nití jsou připravené k akci, takže můžeme začít. Při šití nám bude pomáhat sedlářský kůň (obr. 7). Je to takový svěrák. Dá se koupit a ti šikovnější si ho dovedou vyrobit sami. Do koně si vložíme sešíváné kousky usně a stáhneme je k sobě. Každých 20 až 25 cm obnovíme nit, protože se nit postupně opotřebovává (zvláště u jehel), a nit pak během práce opakovaně voskujeme. Pokud bude potřeba, kulatým šídlem si otvory roztáhneme a uvolníme. Šít začínáme třetím otvorem od začátku švu (obr. 8). Šitím se vrátíme na začátek vynechanými dvěma otvory a pokračujeme až do konce švu (obr. 9 a 10). Tady se opět vrátíme jeden steh dozadu, ale jehly neutahujeme, necháme si je dost volné (obr. 11). Potom první jehlu omotáme 1x kolem druhé a druhou 1x kolem první (obr.12) a pořádně stáhneme (obr. 13). Stejným způsobem uděláme ještě jeden steh. Omotáním se vytvoří suky, které se pak stažením utáhnou. Přebytečnou nit zařízneme nožem a můžeme zatavit zapalovačem.

Někdo by mohl namítnout, že „spojování kůže“ se dá označit i lepení a nýtování. Jenže to by zabralo minimálně další stránku textu a někdy méně je více. Stejně mám dojem, že to je informací ažaž. Každopádně, koho toto zaujalo, ten se může těšit na příští díl. Téma tentokrát bude překvapením...

Martin Novotný, 3.B

Brigáda

na zámku?

Skoro každého studenta v létě nečeká jen zasloužený odpočinek, ale taky brigáda. Minulé léto jsem se rozhodla vyzkoušet práci průvodce v muzeu. K mému překvapení jsem jako brigádník nepotřebovala žádné specifické znalosti ani vzdělání. Stačilo se jenom naučit text. A tak jsem začala s mou kariérou průvodce na Žerotínském zámku v Novém Jičíně.

Žerotínský zámek slouží jako historické centrum Nového Jičína. Jako zámek sloužil pouze po dobu obývání Žerotíny, poté jako radnice a dnes je z něj muzeum. Proto některé může zklamat, že se nejedná o typickou zámeckou expozici. Nachází se zde *Historická expozice* popisující vznik hradu Starý Jičín a města, postupný vznik cechů a rozvoj kloboučnictví. Přímo ke kloboučnictví nadále odkazuje druhá část expozice.

Každý den v muzeu byl něčím jiný, chvilku mi trvalo "zaplout" do poklidného chodu muzea, ale všechny své povinnosti, text a vystupování jsem si osvojila. Směna začínala pokaždé stejně, vše připravit, pozdravit se s možnými duchy a strašidly a zpřístupnit expozice návštěvníkům. Pokaždé, když se dny začaly stávat rutinní, stalo se něco, co nikdo nečekal. Jedno sobotní ráno nám takhle před brány přijel autobus a v něm neohlášený zájezd polských turistů. Zanedlouho bylo muzeum plné osmdesáti důchodců, kteří přijeli obdivovat vystavené klobouky. V ten den jsme utržili více než za celý týden a provedli tolik lidí, co nikdy za celý život. A na druhý den přišel jen jeden člověk, cyklista, a to pouze pro turistickou známku.

Jindy nám dny ozvláštnily dětské tábory, pro které jsme měli speciální program. Pokud se jednalo o menší děti, vyráběli jsme společně mýdla a barvili kamínky. Pokud šlo o větší děti, měli jsme pro ně nechystanou cestu za pokladem. Většinou byly děti moc hodné, ovšem někdy k nám zavítali pěkní rošťáci, a tak se stávalo, že jsme byli od barvy nejen my i oni, ale i pokladna a půlka přírodovědné expozice.

Jednou se mi podařilo vyvolat paniku, když jsme s dětmi vařili mýdlo. Zahřálo se až moc a pára spustila protipožární alarm. Celé muzeum, ať vedení nebo návštěvníci, se muselo přemístit na nádvoří. Alarm byl tak hlasitý, že se to nedalo vydržet. Tak jsme všichni čekali, než přijede jeden snad 100letý pán na kole a alarm vypne, jelikož byl jediný, kdo to uměl spravit. Možná to přerušilo práci spoustě lidem, ale děti z toho měly radost a myslely si, že to bylo velké dobrodružství (byly asi jediné).

Muzeem také kolovaly různé legendy a báchorky. Samozřejmě jako na každém zámku i tady straší. Častokrát se mi stávalo, že se po zavírací době samy otevíraly zabouchnuté dveře, padaly klobouky, ozývaly se hlasy nebo vrzala podlaha. Tohle strašení bylo nejčastěji přisuzováno duchovi Generála Ernsta Laudona, který zde při svém vojenském tažení zemřel (v muzeu je i jeho figurína v životní velikosti a s reálnou podobou, které se bojí malé děti a já). Říká se, že šlo o člověka s dost temperamentní povahou, a kdyby se narodil s Napoleonem Bonapartem ve stejné době, byli by si rovnocennými protivníky. Jedna z nejvíce "profláknutých" legend, které se muzeem nesly, jsou údajné tajné katakomby vedoucí ze zámku až do zámku v Nové Horece. Tyto katakomby měly být poté zasypány a již nikdy nebyly používány...

Tím, co se mi na práci průvodkyně líbilo nejvíce, byli lidé, které jsem tam během svého nepříliš dlouhého působení poznala. Mluvím o historících, kteří se zaměřovali na historii klobouků z Nového Jičína nebo na tajemství jiných dob a zámků (jejich knihy poté plnily policičky a prodejní regály muzea), díky kterým jsme měli možnost se dozvědět třeba o tajemství fulneckého kapucínského kláštera nebo o nahlížení na divočinu a místní Poodří ve středověku. Člověk se toho dozví zkrátka hodně, jakmile stráví alespoň chvíli zalezlý mezi historickými archívy a někdy i mezi "historickými lidmi" ... Mluvím taky o pokladních, výtvarnicích, grafičkách i dalších průvodcích ... Vždy to byli lidé, kteří zářili kreativitou a muzeum vnímali jako místo a příležitost, kde se mohou rozvíjet nejen oni, ale i všichni ostatní v jakémkoliv věku. Měli nápady na další akce a výstavy, ve které vkládali obrovské úsilí a hromady času.

Jako téměř každá pracovní zkušenost i mně tato změnila náhled na spoustu věcí. Naštěstí z té příjemnější stránky. Jsem za to moc ráda.

BLUES NESMĚLÉ DUŠE

Slyšel jsem její
volání o pomoc.
To tiché chvění,
když snášela se noc.

Jak naivní se zdá
křehkost mých snů.
Sytá je červeň obzorů,
když se opět navracím Domů.

A stejně pořád
slyším ten hlas.
Jako by chtěl
za zvuku zvonů
spojit nás.

Tiše sevřel jsem
ty studené dlaně,
jež dlouho marně
čekaly na nesmělý
dotek.
Přiložil do krbu,
rozezněl struny
a za svitu luny
Jsem jí hrál své Blues.

DÁVNÁ LÁSKA

Vrátila ses z Mariupolu
Jako přízrak z dávných dob
Už jsem přestával doufat
Že ještě někdy budeme spolu
Hrůzným představám
Pomyslně kopu hrob

Vrátila ses z Mariupolu
Zbytečná jsou jakákoliv slova
Spíš slzy štěstí tobě kanou
Sedíme u jednoho stolu
Já tiše naslouchám
A nemohu uvěřit

Vrátila ses z Mariupolu
Pojď, začneme zase znova
Když tvůj svět ocitl se za hranou
Kdy ještě dá se žít v míru
A bez ztracených iluzí
V noci v klidu sní

Ondra Kubíček – Kuba
(absolvent naší školy)

Svědomí

Když na všechno světlo sedne temný stín,
když i samo nebe zrudne hanbou za ten čin.

Sám musíš splatit své hříchy, nikdo jiný,
svědomí tě bude trýznit za tvé činy.

Nikomu bych nepřál ten trest boží,
když se křivý stín tvou myslí plíží.

Škrabošky

Všichni máme dvě odlišné tváře
a jako v každé tragédii se držíme svého
scénáře.

Každý máme svou škrabošku,
každý skrývá nestvůry trošku.

Každý má v sobě i trochu světla,
Všichni si zasloužíme, aby nakonec naše
duše vzlétla.

Asi

Asi opravdu jsem,
snad mám pod nohama pevnou zem,
snad vím, co je pro mne nejlepší,
asi nemá smysl ronit slzy pro smutky včerejší.

Asi mám být šťastný,
asi bych měl mít alespoň na něco pohled jasný,
ale i tak mne nakonec doženou stíny,
jediný, co v ten moment cítím, je strach, nic jiný.

Zrak

Místo lidí vidím už jen siluety tmavé
a i svět se ztrácí v oparu mlhavém.
Už stěží poznám bratra, když mě pozdraví,
strachuji se, že už i místo něj uvidím jen
obrys tmavý.

Sranda z lesa

ROVNICE Z
FYZIKY

120
LATIŇÁKŮ
BYLIN

10
BEZPEČNOST-
NÍCH PRVKŮ

RELASKOPOVÁNÍ
A JOK

Redakce

Šéfredaktorky:

Eliška Hrabcová, 3.B

Lenka Brhelová, 3.B

Redaktoři a přispěvatelé:

Nicol Mahdalová, 1.B

Šimon Rozmarin (Brey), 1.B

Matyáš Červinka, 1.B

Tereza Šusterová, 2.A

Adéla Stanovská, 2.A

Markéta Kleinová, 2.A

Gabriela Zychová, 3.A

Jakub Jorda, 3.A

Tomáš Trnavský, 3.A

Martin Novotný, 3.B

Adam Onderka, 4.A

Gabriela Bednaříková, 4.A

Ing. Lukáš Kandler

Ing. Helena Drozdová

Ondřej Kubíček

Na úpravě se podíleli:

Mgr. Jan Beláň

Mgr. Veronika Laryšová

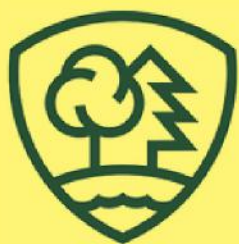
Mgr. Vojtěch Zlámal

Kontakty:

e-mail: homeles@slshranice.cz

Instagram: [homeles_slsh](https://www.instagram.com/homeles_slsh)

**Střední lesnická
škola Hranice**